

[Vagn Bro.]

For det første naar det drejer sig om Interpellationer; det forekommer mig rimeligt, at den Minister, hvem Interpellationen er rettet til, maa have ubegrænset Tid til at fremføre sine Synspunkter og til at værges sig; og dernæst ved Finanslovsforslagets første Behandling, hvor der fremføres mangfoldige lokale Synspunkter, og det vil da være rimeligt, at Ministeren faar Tid til at besvare disse saa udtømmende, som han finder rigtigt — dette sker jo i ærede Medlemmers Interesse.

Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at vi i § 11, 4de Stykke, maaske er gaaet lidt vel rigoristisk frem. Det er den Bestemmelse, der gaar ud paa, at dersom en Sags Omfang eller andre særlige Grunde taler derfor, kan Formanden tilstede Forlængelse af de anførte Taletider, for saa vidt angaar Ministre og Ordførere. Det kan nemlig ikke nægtes, at en Sag kan have saa overordentlig stor Betydning, at ogsaa Medlemmer, der ikke er Ordførere, kan have en Interesse i at kunne udtrykke sig i noget længere Tid end angivet i Paragraffen, ligesom det ogsaa kan være i det samlede Vels Interesse, at det sker. Der kunde maaske være Grund til at drøfte dette nærmere mellem første og anden Behandling. Det er uden Tvivl sket i Fortiden, at Medlemmer, der ikke var Ordførere, har fremsat Synspunkter af meget stor Betydning, saa det var maaske en Undersøgelse værd, om man ikke burde lade ogsaa almindelige Medlemmer falde ind under denne Dispensationsbestemmelse.

I Norge har et Stortingsmedlem normalt kun 15 Minutters Taletid under Finanslovdebatten, og i Sverige har man slet ingen Finanslovdebat, saa jeg tror, man maa sige, at den halve Time, der her gives Tingets Medlemmer til at fremføre dels de Sager, der vedrører deres Valgkreds, og dels de politiske Bemærkninger, som de ønsker at ledsage deres Ordførers Fremstilling med, er tilstrækkelig. Hvis man gennemgaar Forhandlingerne gennem Aarene, vil det ogsaa vise sig, at denne Tid har været tilstrækkelig for de allerfleste Medlemmer.

Med Hensyn til § 12, der angaar anden Behandling, skal jeg kun understrege, at man her har ønsket at gaa noget videre end den gældende Forretningsorden, idet det Synspunkt dog vist sagligt set vil vinde Tilslutning, at det er *efter* Arbejdet i Udvalget, Menerne skal brydes her og de Synspunkter fremsættes, hvormed man vil ledsage sin Særstilling eller sin Tilslutning til det, der foreligger efter Udvalgsarbejdet.

Med Hensyn til Bestemmelserne om tredje Behandling kan jeg nøjes med at henvise til, hvad der er foreslaaet.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger om § 20. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse lige nævne, at § 20 omhandler Spørgsmaalet om Ændringer i Grundloven, og efter min Mening, hvad dermed følger. Det hedder her i det sidste Punktum, at Ændringsforslag, der indeholder Forandringer i eller Tillæg til Grundloven, kun kan stilles til Grundlovsforslag; stilles de til andre Forslag, afvises de af Formanden. Jeg skal derfor heller ikke lægge Skjul paa, at jeg er tilfredsstillet med denne Paragraf, som vi har den Dag i Dag; jeg mener, at man efter enhver Fortolkning maa komme til det Resultat, at naar et Medlem stiller et Forslag, der strider mod Grundloven, saa at det, hvis det gennemføres her i Rigsdagen, ikke kan effektueres, uden at der sker et Grundlovsbrud, vil det være i Overensstemmelse med denne Paragraf, at Tingets Ledelse kan afvise dette. Nu skal det for mit Vedkommende ikke være afgørende, om man vil fortolke eller ikke; for mig er det afgørende, at vi i Fremtiden faar en Bestemmelse, som efter min Mening er klar og uomtvistelig, idet det hedder: „Lovforslag eller Ændringsforslag, der efter deres Indhold strider mod Grundloven, skal afvises.“ Dette maa sige, det tror jeg ikke vil kunne imødegaaes, at hvis der kommer et Forslag — lad mig som Eksempel nævne et Forslag om at nægte en Bevilling; der har Hjemmel i Landets Grundlov —, hvis et saadant Forslag fremsættes, hvis Vedtagelse aldeles utvivlsomt vilde gøre et Indgreb i Grundloven, og som altsaa ikke kunde effektueres af den lovlige Myndighed her i Landet, da maa Formanden afvise dette Forslag; hvorfor skal der føres Forhandling om et saadant Forslag? Det er efter min Mening ganske formaalsløst formelt og reelt. Dette har man nu opnaaet her, saaledes at Formanden paa dette Punkt bliver, som han med Rette bør være, den højeste Myndighed. Der er nævnt i Forslaget, at mener Formanden efter Forhandling med Næstformændene, at en saadan Modstrid foreligger, indstiller han til Tinget o. s. v. Det vil altsaa sige, at, uden Forhandling, vil det blive Tinget, der tager Stilling til, hvad Formanden foreslaar, men jeg ønsker at føje til, at det maa være *Formanden*; som det paahviler at stille Forslag om Afvisning, naar det er hans Anskuelse, at det, der foreslaas, er grundlovsstridigt; en Forhandling kan finde Sted med Næstformændene, disse kan maaske have en anden Mening; men